

Sygn. akt V KZ 18/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D. K.** skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2020 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2020 r., sygn. akt V KO 33/20

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 maja 2009 r., sygn. akt II AKa (...),

wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

D. K. złożył do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 lutego 2009 r., sygn. akt III K (...), którym został skazany za czyn z art. 148 § 1 k.k., na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Od wyroku Sądu odwoławczego została wniesiona kasacja, która została przez Sąd

Najwyższy postanowieniem z dnia 3 marca 2010 r., sygn. akt V KK 361/09, oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 maja 2020 r., sygn. akt V KO 33/20 odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., przyjęcia wniosku D. K. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany, który nie zgadzając się z jego treścią podniósł, że nie popełnił przypisanego mu czynu, albowiem jako „neurotyk” nie jest osobą agresywną, nadto czynu dokonano lewą ręką, a on jest praworęczny. Skazany we wniosku zakwestionował również wydane w sprawie opinie DNA wskazując na konieczność ich weryfikacji oraz zarzucił orzekającym Sądom pominięcie w toku procedowania wyniku badania wariograficznego A. K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego D. K. nie jest zasadne.

Należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W przypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Z takim stanem rzeczy mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy poddał bardzo szczegółowej analizie wszystkie okoliczności wskazane we wniosku skazanego o wznowienie postępowania i prawidłowo uznał, że żaden ze wskazanych powodów nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych, o których mowa w art. 540-542 k.p.k., a więc jest oczywiście bezzasadny, co uprawniało do odmowy jego przyjęcia w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. Trafnie także zauważył, że argumenty przytoczone przez skazanego odwoływały się do tych samych okoliczności, które były już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który postanowienie z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt V KO 95/17

odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, a które zostało utrzymane w mocy postanowienie dnia 6 marca 2018 r.

Z tych też względów, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za w pełni zasadne i utrzymał je w mocy.